

AGRICULTURA / ALIMENTACIÓ

La reunió de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) celebrada a Ginebra a finals de juliol s'ha tancat amb un missatge positiu: s'ha desencallat el punt mort a què s'havia arribat fa gairebé un any a Cancún.

El novembre del 2001, l'OMC va iniciar a la ciutat de Doha (Qatar) la primera ronda de negociacions, que havien de concloure el 2005 i que tenien, entre altres objectius, la liberalització del comerç mundial de productes agraris. De fet, aquest és el gran principi amb què es va fundar aquesta organització internacional el 1995, amb l'herència del GATT, la de dinamitzar el comerç mundial.

Els 147 països que formen part de l'OMC van aprovar per unanimitat els acords bilaterals a què van arribar els representants de l'anomenat G-20, els països en vies de desenvolupament, i els anomenats països desenvolupats. Entre els primers s'inclouen la Xina, l'Índia, el Brasil, l'Argentina i Sud-àfrica; entre els segons, els Estats Units, la Unió Europea, el Japó, el Canadà i Austràlia.

Concretament, es va acordar la progressiva supressió dels ajuts i dels crèdits a l'exportació de productes agraris, així com la reducció dels ajuts interns. També la progressiva supressió dels aranzels i dels drets de duana. Tot i que el compromís és un pas endavant, cal ser cauts i tenir en compte que no es van fixar dates ni terminis per a l'aplicació d'aquestes mesures liberalitzadores, el màxim a què es va arribar va ser la fixació d'una reunió a Hong Kong prevista per al desembre del 2005.

Compromís de liberalització

FUNDACIÓ AGRÍCOLA CATALANA

La primera de les conclusions que s'han d'extreure és que la ronda de Doha no podrà complir el termini de quatre anys que s'havia donat l'OMC per a les negociacions a l'entorn de la liberalització del comerç agrícola. La segona és que, després del fracàs de Cancún, qualsevol represa suposa un èxit. I la tercera, l'esperança que Hong Kong mantingui la via de les negociacions multilaterals, és a dir, que els acords a què s'arribi no suposin el pacte entre grups de països que deixin al marge els més febles.

Pel que fa a la Unió Europea, l'aprovació de la reforma de la política agrària comunitària el juliol de l'any passat va suposar una reducció de les subvencions lligades a la producció, de manera que els incentius vindran més lligats a les condicions de mercat que a estímuls des dels despatxos de Brussel·les. Això sí, la protecció de les zones rurals i del sector agrari europeu queda garantida mitjançant la via del suport a la renda agrària i els ajuts al desenvolupament rural, fites encara no superades al si de la Unió Europea.

I pel que fa als països en vies de desenvolupament i als països del Tercer Món, l'autosuficiència alimentària i la independència respecte dels països més desenvolupats passa perquè totes les parts puguin competir en igualtat de condicions en els mercats internacionals.

Des de la Fundació Agrícola Catalana volem mostrar un optimisme moderat, a l'espera de conèixer els avenços sobre terminis per a l'aplicació de les mesures liberalitzadores aprovades a Ginebra. Alhora, volem fer palesa la nostra posició a favor d'un mercat lliure, on les parts actuïn en igualtat de condicions, com un camí que ha de permetre que les desigualtats i la fam al món puguin ser eliminades.

Cap a l'autosuficiència

El desenvolupament del sector agrari als països pobres esdevé cabdal a l'hora d'avançar cap a l'autosuficiència alimentària. De la mateixa manera que a Europa les polítiques agràries engegades fa quaranta anys han permès un subministrament alimentari regular i segur, el

Tercer Món ha de poder garantir l'alimentació segura i regular a la seva població. En aquest sentit, s'han d'eliminar les traves que vinguin donades pel proteccionisme o per l'intervencionisme dels Estats. I quan parlem dels mercats agroalimentaris, no ens podem cenyir exclusivament al món desenvolupat, perquè les grans potències mundials d'alguns productes agraris són incloses dins el grup del G-20, per exemple.

Així, com a il·lustració, les grans potències mundials productores de cafè que controlen la producció, els preus, i generen els excedents mundials són el Brasil i el Vietnam. Tots dos països tenen en comú unes estructures productives sustentades en explotacions agràries de milers i milers d'hectàrees de conreu que competeixen amb la resta de països productors, que, en la majoria de casos, estructuren la producció en explotacions agràries familiars de dimensions reduïdes.

A més d'eliminar les traves proteccionistes, caldrà introduir mecanismes flexibles d'autoregulació de la producció per evitar les baixades de preu en origen per a determinats productes sensibles dels països pobres, que animen les escasses expectatives de rendes de treball agrari familiar. I caldrà també contribuir de manera pacífica i negociada perquè els obstacles interns, els que tenen a veure amb les condicions polítiques i socials dels països pobres, també es vegin superats. Perquè tot hom té dret a una vida digna que inclou, com a primera condició, el dret a l'alimentació.

Després del fracàs de Cancún, qualsevol represa dels compromisos suposa un èxit

El Tercer Món ha de poder garantir l'alimentació segura i regular a la seva població

Generalitat de Catalunya
Institut Català del Sòl

Actuació industrial el Camí dels Frares (3a fase) Lleida (Segrià)

L'Institut Català del Sòl procedirà a l'alienació, mitjançant concurrència d'ofertes, de parcel·les de l'actuació industrial el Camí dels Frares (3a fase) a Lleida.

El plec de condicions administratives i la documentació annexa es podran recollir al Servei Territorial d'Urbanisme de Lleida (avinguda Blondel, 54, 3r, Lleida) i a l'Institut Català del Sòl (c/ Còrsega, 289, 3a planta, Barcelona – Àrea de Vendes) a partir del dia 19 de juliol de 2004, els dies feiners de 09.00 h a 14.00 h, excepte els dissabtes.

Les sol·licituds podran presentar-se al registre de qualsevol de les dues entitats esmentades. El termini de presentació finalitzarà el dia 7 de setembre de 2004, a les 14.00 hores.

Per a més informació, consulteu la nostra adreça d'internet: <http://www.incasol.com>

La Reserva Federal dubta de la conveniència d'apujar ara els tipus

L'entitat ha de prendre una decisió demà mateix

Redacció
NOVA YORK

La Reserva Federal dels Estats Units es reuneix demà per decidir sobre una possible pujada dels tipus d'interès amb l'objectiu de controlar les pressions inflacionistes. Però quan els mercats ja descomptaven que el president de l'entitat, Alan Greenspan, i la resta de governadors optarien per un increment d'un quart de punt, han sorgit nous elements que podrien frustrar aquesta previsió.

El dèbil ritme de creació de llocs de treball i l'alentiment del creixement econòmic als EUA han sembrat nous dubtes en l'autoritat monetària, quan només falten tres mesos per a les eleccions presidencials nord-americanes. La major part dels analistes donaven per fet que el comitè de mercat obert de la Reserva Federal ajustaria la seva política monetària elevat els tipus d'in-

terès de l'1,25% a l'1,50%.

Però el departament de Treball va informar divendres que al juliol l'economia només va crear 32.000 llocs de treball nets, quan els experts esperaven un increment de 235.000 noves ocupacions.

Inflació a l'alça

L'objectiu principal de la política monetària de Greenspan és el control de la inflació, de manera que qualsevol augment repercuteix en el consum d'empreses i famílies. En favor de la pujada dels tipus hi ha el fet que en els últims dotze mesos l'índex de preus al consum ha marcat una taxa del 3,1%, la més elevada des del juny del 2001.

Tenint en compte els grans estímuls que el govern del president George Bush ha donat als consumidors, amb reduccions i devolucions d'impostos, una política monetària generosa i una enorme despesa militar que ha portat

als Estats Units al dèficit, la reactivació econòmica podria portar lligada una acceleració de la inflació. La forma més ortodoxa d'evitar-ho és aplicar una política monetària més restrictiva que encareixi el preu del diner i moderi així la despesa dels consumidors.

Els dubtes sobre la pròxima pujada de tipus van començar quan el govern va informar que el primer trimestre l'economia va créixer un 4,5%, però els tres mesos següents va aflluïr fins al 3%.

Simultàniament, la gestió econòmica s'ha convertit en un dels temes més importants de la campanya per a les eleccions del 2 de novembre. Mentre George Bush defensa la represa econòmica aconseguida en part gràcies a les retallades d'impostos, el seu rival, John Kerry, assenyala que aquesta política fiscal només ha beneficiat un sector de la població i, a més a més, ha augmentat el dèficit.